

ning. Der er ingen Grund til at gaa ind paa Enkelthederne i Lovforslaget her, de kan blive drøftet i Lønningsudvalget. Om det Forhold, der er foreslaaet mellem Revisorer og Overrevisorer, er det rette, ved jeg ikke. Der er her Forskel paa, hvad der hidtil har været gældende, og hvad der skal indføres, men dette kan overvejes i Lønningsudvalget. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Lillelund: Naar jeg har ønsket at udtale mig om dette lille Lovforslag, er det ikke for udover den Anbefaling, det har i sig selv, at anbefale det til Vedtagelse, thi jeg gaar ud fra, at det vil gaa ret hurtigt saavel gennem dette som gennem det andet høje Ting, men det er for at understrege, at vi ved Gennemførelsen af de øgede Lønninger, som foreslaas i dette lille Lovforslag, samtidig maa komme bort fra de meget uheldige Forhold, den Slendrian, der har raadet i Matrikelkontoret, og som findes, maaske dog ikke i saa udpræget Grad, i en Række af vore Ministerialkontorer. Det forekommer mig at være ret uheldigt, at vi Rigsdagsmænd Gang paa Gang personligt skal henvende os i Ministerierne, fordi vi faar Henvendelser fra vore Vælgere om at søge at fremme snart denne, snart hin Sag. Det er Ting, som vi Folketingsmænd har udmærket god Tid til, og vi har ikke den fjerneste Skade af at forrette disse Ærinder, og vi gør det alle sikkert gerne. Men det forekommer mig at være et forkasteligt Princip, at det skal være nødvendigt for at faa en Sag igennem, at Kredens Folketingsmand Gang efter Gang skal henvende sig i Ministerierne om at faa Sagen til at skride.

Jeg har kendt det Forhold i længere Tid. Jeg har gentagne Gange maattet henvende mig i forskellige Ministerier og er altid blevet elskværdigt modtaget, men jeg har ikke vidst, at det var saa galt, som det var, før i Fjor, da jeg fik en Henvendelse fra en Landinspektør, der indstændigt bad mig om at gaa op i Ministeriet og faa en Udstykning i Orden, thi det betød meget for de Folk, der havde købt Grunden, at faa Sagen ordnet, da de ellers ikke kunde faa Skødet udstedt og heller ikke kunde faa Laan i Ejendommen. Da det nu ikke var en Sag, der vedrørte min egen Valgkreds, forekom det mig, at den ikke berørte mig personligt, og derfor gjorde jeg ikke noget ved Sagen. Saa gik der et Par Maaneder, og jeg modtog da igen Brev fra den samme Landinspektør, og deri skrev han ret be-

tegnende: „De har nok ikke været oppe i Ministeriet. Det skal være den eneste Maade, man kan faa Sagen til at skride paa, og da den ikke er i Orden endnu, maa De altsaa ikke have været der. Men nu maa De endelig gaa derop og bringe den Sag i Orden“. Saa fortrød jeg min Sejghed, at jeg ikke havde paataget mig dette Arbejde, fordi det ikke vedrørte mig personlig, og jeg gik derop. Hvad Resultatet deraf er blevet, har jeg ikke hørt noget om fra vedkommende Landinspektør, men netop derfor er jeg sikker paa, at Sagen er kommet i Orden.

Det forekommer mig, at den Slags Forhold er forkastelige, og derfor kan jeg billige, at man ved dette Lovforslag søger at faa tilstrækkelig Arbejdskraft i Matrikelkontoret. Jeg tror, at det tiltrænges. Man kan neppe bebrejde Embedsmændene noget, snarere maa man bebrejde Ministeren, at han ikke tidligere har søgt en Bevilling. Det, der finder Sted i Landbrugsministeriet eller i Matrikelkontoret, er ikke noget isoleret Tilfælde, vi har fra gammel Tid forfærdelig meget af det samme rundt omkring i Ministerierne, og da der under de nuværende Forhold ikke er nogen særlig Lejlighed for Radikalismen her i Landet til at gøre sig gældende, vil jeg henstille til de højtærede Ministre at benytte Lejligheden til rationelt at undersøge, hvor i Ministerierne Personalet overbebyrdes, saa at Sagerne ikke fremmes, og hvor det kun skyldes gammel Slendrian, at man endnu har den langtrukne Forretningssag, som ved mange Lejligheder volder Folk ikke blot Besværligheder, men store Byrder og Ulemper. I den sidste Tid har vi ved Knopskydning faaet et Par nye Ministerier, men ved hvert nyt Ministerium, vi faar, vil det gaa saaledes, at der bliver en Instans til, som Sagerne skal gaa igennem, det er sikkert saaledes nu, at man i Kirkeministeriet maa spørge Undervisningsministeriet eller omvendt, men det bevirker, at Forretningssagen bliver langsommere, og derfor er det saa meget mere nødvendigt, at Sagerne ekspederes hurtigt. Der er en Række Spørgsmaal, som vedrører forskellige Ministerier. Jeg skal ikke fremdrage ret mange Eksempler, men jeg kunde dog have Lyst til at fremdrage et enkelt, ikke fordi det er enestaaende, men fordi jeg tror, det er typisk for Forretningssagen.

Ærede Medlemmer vil huske, at der for en Del Aar siden blev bevilget et Beløb til Opførelse af en ny Kirke i Overlade. Aaret efter, i Samlingen 1914—15